

Arrest

nr. 295 961 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B.VAN BAEVEGHEM
Brusselsestraat 108
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DALLE, die *loco* advocaat B. VAN BAEVEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(...)"*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 14.06.2018 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 25.02.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische N., S.A. (...) ((...)) met wie hij zich vestigde. Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 26.03.2021 werd door de gemeente D. (...) het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve af te voeren. Op 23.04.2021 werd de DVZ daar door D. (...) over ingelicht. Op 17.05.2021 werd betrokkene vervolgens ambtshalve geschrapt. Op 03.08.2021 ontving de DVZ een verzoek van betrokkene om opnieuw ingeschreven te worden. Deze herinschrijving werd toegestaan op 10.11.2021. Betrokkene werd op datum van 27.07.2021 retroactief ingeschreven te H. (...). Sedert minstens 26.03.2021 woont betrokkene niet meer samen met de referentiepersoon. Teneinde te kunnen spreken over een "gezamenlijke vestiging" met een Belg is, volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State, weliswaar niet vereist dat er sprake zou zijn van samenwoning, echter is wél vereist dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectieve beleeft gezinsband (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Echter moet vastgesteld worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij sedert hij de gezinswoning verliet, nog het vereiste minimum aan relatie met zijn Belgische echtgenote had. Aldus kan worden besloten dat betrokkene sedert 26.03.2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij een eerste maal op 10.11.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 17.11.2021. Hij maakte de volgende stukken over:

- Arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid Randstad + loonfiches*
- Attest geen steun OCMW H. (...)*
- Attest opleiding heftruckchauffeur*
- Attest CM geen arbeidsongeschiktheid, geen uitkeringen*
- Verklaring van lidmaatschap CM*

Teneinde betrokkene de kans te geven zijn dossier te actualiseren, werd hij op 24.02.2023 uitgenodigd om nieuwe stukken over te maken omtrent zijn persoonlijke situatie. Deze brief werd hem op 02.03.2023 betekend. Volgende stukken werden voorgelegd:

- Attest geen leefloon OCMW D. (...)*
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met NV B.B. (...) in de functie van operator packaging + loonfiches.*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 07.03.2023 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt: Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 03.04.2018. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet woont het koppel niet meer feitelijk samen sedert 08.03.2021, datum waarop betrokkene naar Ghana vertrok (cf. vliegtuigboekingen). Op 26.03.2021 werd het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen. Er kan dan ook gesteld worden dat er geen gezinscel meer is sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 gehuwd geweest. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan

relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene kwam op 21.05.2015 het Schengengebied binnen via Polen. Hij zou, blijkens het verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 03.08.2017 ook op die datum in België zijn toegekomen. Pas op 24.05.2017 meldde betrokkene zich bij de stadsdiensten van D. (...) om er inlichtingen te vragen m.b.t. een huwelijk. Het duurde nog tot 14.06.2018 vooraleer hij legaal verblijf verwierf (datum aanvraag gezinshereniging). Betrokkene verblijft nu dus iets minder dan vijf jaar legaal in het Rijk wat een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou stellen dat ook zijn periode van illegaal verblijf in aanmerking dient te worden genomen, moet opgemerkt worden dat betrokkene geen rechten kan putten uit periodes van illegaal verblijf. Bovendien beschikte betrokkene gedurende dit illegaal verblijf niet over een verblijfsrecht dat hem feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (RVV 283 989 van 30.01.2023). Betrokkene heeft zowel nog sociale, culturele als familiale banden met zijn herkomstland. Hij bezocht het land tussen 08.03.2021 en 11.06.2021. Verder kan in zijn dossier worden vastgesteld dat zijn twee zonen nog in Ghana leven waarvoor hij recent nog, zonder succes, een visum gezinshereniging trachtte te bekomen. Betrokkene heeft aldus nog familiale banden met zijn herkomstland. Verder moet ook opgemerkt worden dat betrokkene nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene is thans tewerkgesteld als operator packaging voor NV B.B. (...), wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Wat betrokkenes gezinstoestand betreft, moet opnieuw worden vastgesteld er minstens sedert 26.03.2021 geen sprake meer is van een

minimum aan relatie met zijn Belgische echtgenote. Betrokkene staat sedert 01.08.2022 als alleenstaande ingeschreven. Hij heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk, noch maakt hij melding van een nieuwe relatie met een in België verblijvend persoon. Zijn gezinssituatie vormt zodoende geen tegenindicatie voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

"2.2.1.

Artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 bepaalt: (...)

2.2.2.

De bestreden beslissing, d.d. 18.04.2023 stelt: (...)

Verzoeker is op heden nog steeds gehuwd met mevrouw N. (...).

De redenering van de staatsecretaris dat verzoeker dus geenszins 3 jaar gehuwd is geweest, kan niet worden gevolgd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het verleden reeds:

"Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd erkend op grond van haar huwelijk, gesloten op 6 september 2010. Uit artikel 42^{quater}, §4, 1° blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar had geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring. Waar de verwerende partij een cumulatieve toepassing maakt van de verschillende hypothesen van de voormelde bepaling, nu zij in het kader van het huidige geval van ex-echtgenoten niet alleen de datum van de aanvang van de procedure tot ontbinding in rekening brengt, maar ook de datum waarop de feitelijke scheiding werd ingezet en de gezamenlijke vestiging aldus werd beëindigd, is dit in strijd met de door haar gehanteerde bepaling. De bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd, met andere woorden : nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling. In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend : de eerste paragraaf van artikel 42^{quater} voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen. Corresponderend met deze onderscheiden hypothesen zijn er de uitzonderingsgronden, met name indien (i) het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, (ii) het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd of (iii) de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd. In alle gevallen is er sprake van een situatie die zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld.

Wat er ook van zij: de bewoordingen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe aan te nemen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk) als een overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd, die hoe dan ook vervuld dient te zijn, naast de voorwaarde van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk).

In casu moet dus worden vastgesteld dat, gelet op de toekenning van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van haar huwelijk, moest worden nagegaan of dat huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan tenminste één jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer.” (RVV, 16 juni 2016, arrest nr. 169.961)

Verzoeker is nog steeds gehuwd, het huwelijk duurt ondertussen al meer dan 4 jaar. Er is ook nog geen procedure tot echtscheiding ingeleid.

Gezien het huwelijk nog niet is ontbonden, kan de Staatssecretaris zich ook niet op artikel 42quater wet van 15.12.1980 beroepen.

2.2.3.

Ondergeschikt, zelfs indien de redenering van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie die stelt dat er geen minimum relatie meer is tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote en bijgevolg het verblijfsrecht van verzoeker dient te worden beëindigd, dient te worden gevolgd, dan nog kan het verblijfsrecht niet worden beëindigd op grond van artikel 42quater Wet van 15.12.1980.

2.1.3.a.

Vooreerst is de rechtspraak mbt vereiste minimum relatie tussen echtgenoten waar de bestreden beslissing naar verwijst niet relevant.

Deze rechtspraak heeft namelijk betrekking op situaties waarbij er al van bij het begin vragen kunnen worden gesteld bij de relatie van de echtgenoten. Er zijn in die gevallen elementen die er op wijzen dat het huwelijk er enkel kwam omwille van verblijfsrechtelijke redenen en er dus mogelijk sprake is van een schijnhuwelijk.

In casu is er een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te D. (...) die uitdrukkelijk stelt dat er géén sprake is van een schijnhuwelijk. De rechter oordeelde: (...)

2.1.3.b.

Daarenboven, zelfs al zou het zo zijn dat er op heden geen minimum aan relatie is en dat dit een relevant gegeven is in onderhavige zaak, dan nog dient te worden vastgesteld dat art. 42quater wet van 15.12.1980 niet kan worden toegepast.

Op 8.03.2021 is verzoeker naar Ghana gereisd omdat hij de papieren in orde wou brengen om zijn kinderen naar België te brengen. Mevrouw N. (...) was hiervan op de hoogte en zij was hiermee akkoord. Al gaf het vertrek van verzoeker wel aanleiding tot spanningen in de relatie omtrent financiële besognes.

Zij heeft zelf nog op 25.03.2021 een CM-attest gescand en doorgestuurd naar verzoeker, hetgeen nodig was om hun visumaanvraag te doen. (stuk 3)

Verzoeker was zich op dat ogenblik niet bewust van enige huwelijks crisis, die er blijkbaar wel was in hoofde van zijn echtgenote. Er was op dat ogenblik gewoon een huwelijksrelatie tussen verzoeker en zijn echtgenote. Dat mevrouw N. (...) op het ogenblik dat er een voorstel was tot ambtshalve schrapping zou gezegd zeggen dat hij de woning permanent zou hebben verlaten, hield verzoeker niet voor mogelijk. Gedurende de hele reis van 8 maart 2021 tot 12 juli 2021 was er geen vuiltje aan de lucht. Dit wordt ook aangetoond door het feit dat verzoeker op dat ogenblik gewoon de huur betaalde voor de gezinswoning en het internet.

Het is maar op het ogenblik dat verzoeker terugkomt in België en mevrouw N. (...) dus wel kleur moet bekennen en zij hem de toegang tot de woning wilde ontzeggen, dat er gesteld zou kunnen worden dat er geen sprake meer is van een minimale relatie.

Echter dient te worden vastgesteld dat tussen 03.04.2018 (datum huwelijk) en 12.07.2021 (datum terugkeer verzoeker, waarbij N. (...) verzoeker niet meer toeliet in de woning) er dus weldegelijk een minimale relatie was en er dus ook een gezamenlijke vestiging.

De gezamenlijke vestiging heeft bijgevolg langer dan 3 jaar geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het rijk.

Verzoeker is ook werknemer bij NV B.B. (...) en beschikt dan ook over voldoende bestaansmiddelen. Hij heeft eveneens een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

Verzoeker voldoet dan ook aan het geval voorzien in artikel 42quater § 4, 1° Wet van 15.12.1980."

en:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden" (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zoals uiteengezet in het eerste middel is verzoeker op heden nog steeds gehuwd. De staatsecretaris van asiel en migratie was hiervan ook op de hoogte, dat verzoeker apart woont van zijn echtgenote verandert hier niets aan. Alsnog een beslissing nemen die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht."

en:

"In gevolge het zorgvuldigheidsbeginsel is de overheid verplicht om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, d.d. 167.411)

Zoals uiteengezet in het eerste middel is verzoeker op heden nog steeds getrouwd. De staatsecretaris van asiel en migratie was hiervan ook op de hoogte, dat verzoeker apart woont van zijn echtgenote verandert hier niets aan. Alsnog een beslissing nemen die een einde stelt aan het verblijf van verzoeker is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. De verzoekende partij stelt dat zij heden nog steeds gehuwd is, dat de redenering van de staatssecretaris dat zij dus geenszins drie jaar gehuwd is geweest niet kan gevolgd worden, dat zij nog steeds gehuwd is en dit huwelijk ondertussen al meer dan vier jaar duurt, dat er ook nog geen procedure tot echtscheiding is ingeleid, dat gezien het huwelijk nog niet ontbonden is, de verwerende partij zich ook niet op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan beroepen. Zij wijst er ook op dat zij op heden nog

steeds gehuwd is met mevrouw N., dat de staatsecretaris hiervan op de hoogte was, dat het gegeven dat zij apart woont van haar echtgenote hier niets aan verandert en dat zij nog steeds gehuwd is.

2.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij heden nog steeds gehuwd is met mevrouw N., dat de staatsecretaris hiervan op de hoogte was, dat het gegeven dat zij apart woont van haar echtgenote hier niets aan verandert en dat zij nog steeds gehuwd is.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als huwelijkspartner van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Het betreft derhalve geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoonst daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de

hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*.

Echter, zoals zal blijken uit wat volgt, heeft de verwerende partij terecht kunnen vaststellen dat de verzoekende partij sedert 26 maart 2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog steeds gehuwd is met haar Belgische echtgenote.

Voorts wijst de Raad erop dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet *in casu* de verwerende partij aldus de mogelijkheid geeft om het verblijfsrecht te beëindigen op drie afzonderlijke beëindigingsgronden, met name als 1° het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard, of als 2° het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan wordt beëindigd of als 3° er geen gezamenlijke vestiging meer is. De uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet gelezen worden als een getrapte bepaling waarbij de drie uitzonderingsgronden op hun beurt telkens corresponderen met de relevante van de drie beëindigingsgronden.

In casu werd – terecht, zoals blijkt uit wat voorafgaat – het verblijf beëindigd op grond van het einde van de gezamenlijke vestiging. De uitzonderingsgrond die hiermee volgens artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet correspondeert, is de situatie waarin de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging van deze gezamenlijke vestiging minstens drie jaar heeft geduurd waarvan minstens een jaar in het Rijk en voor zover de verzoekende partij voldoet aan de vereisten van het bepaalde in artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met name *“voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”*

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat haar huwelijk meer dan drie jaar heeft geduurd en dat ook nog geen procedure tot echtscheiding werd ingeleid, zou wensen aan te geven dat zij onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet valt waardoor haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden, kan zij, gelet op wat voorafgaat, niet gevolgd worden. Gelet op het feit dat het verblijf beëindigd wordt op grond van het einde van de gezamenlijke vestiging, diende om toepassing te kunnen maken van voormelde uitzonderingsbepaling, aldus de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd, wat *in casu* niet het geval is, zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing *“Op 26.03.2021 werd het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen. Er kan dan ook gesteld worden dat er geen gezinscel meer is sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 gehuwd geweest.”* Gelet op de motieven die betrekking hebben op het niet meer bestaan van een gezinscel sinds 26 maart 2021 en het niet voorhanden zijn van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, die de zin *“Betrokkenen zijn dus geenszins 3 gehuwd geweest”*, direct voorafgaat, is het duidelijk dat het vermelden van het drie (jaar) gehuwd zijn een materiële vergissing betreft en dat de verwerende partij beoogde aan te geven dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging gedurende drie jaar. Dit blijkt des te meer daar de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de verzoekende partij nog gehuwd is en zelfs uitdrukkelijk stelt dat niet aangetoond wordt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij *“niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote”*.

Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar arrest nr. 169 961 van de Raad van 16 juni 2016, merkt de Raad vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.6. Ondergeschikt levert de verzoekende partij kritiek op de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat zij sedert 26 maart 2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 14.06.2018 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 25.02.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische N., S.A. (...) ((...)) met wie hij zich vestigde. Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 26.03.2021 werd door de gemeente D. (...) het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve af te voeren. Op 23.04.2021 werd de DVZ daar door D. (...) over ingelicht. Op 17.05.2021 werd betrokkene vervolgens ambtshalve geschrapt. Op 03.08.2021 ontving de DVZ een verzoek van betrokkene om opnieuw ingeschreven te worden. Deze herinschrijving werd toegestaan op 10.11.2021. Betrokkene werd op datum van 27.07.2021 retroactief ingeschreven te H. (...). Sedert minstens 26.03.2021 woont betrokkene niet meer samen met de referentiepersoon. Teneinde te kunnen spreken over een “gezamenlijke vestiging” met een Belg is, volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State, weliswaar niet vereist dat er sprake zou zijn van samenwoning, echter is wél vereist dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Echter moet vastgesteld worden dat betrokkene niet aantoonde dat hij sedert hij de gezinswoning verliet, nog het vereiste minimum aan relatie met zijn Belgische echtgenote had. Aldus kan worden besloten dat betrokkene sedert 26.03.2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon.”

2.7. De verzoekende partij betoogt dat de rechtspraak met betrekking tot de vereiste minimumrelatie tussen echtgenoten, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, niet relevant is, dat deze rechtspraak namelijk betrekking heeft op situaties waarbij er al van bij het begin vragen kunnen worden gesteld bij de relatie van de echtgenoten, dat er in die gevallen elementen zijn die erop wijzen dat het huwelijk er enkel kwam omwille van verblijfsrechtelijke redenen en er dus mogelijk sprake is van een schijnhuwelijk en dat er *in casu* een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te D. is, dat uitdrukkelijk stelt dat er géén sprake is van een schijnhuwelijk.

Door louter te beweren dat de rechtspraak met betrekking tot de vereiste minimumrelatie tussen echtgenoten, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, niet relevant is, maakt de verzoekende partij dit geenszins aannemelijk. Zij stelt weliswaar dat deze rechtspraak betrekking heeft op situaties waarbij er al van bij het begin vragen kunnen worden gesteld bij de relatie van de echtgenoten, maar toont daarmee niet aan dat de verwerende partij zich niet zou kunnen steunen op voornoemde rechtspraak, die invulling geeft aan het begrip ‘gezamenlijke vestiging’, om te kunnen vaststellen dat er *in casu* niet langer sprake is van gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon. De verzoekende partij betoogt verder dat er in de gevallen in voornoemde rechtspraak elementen zijn die erop wijzen dat het huwelijk er enkel kwam omwille van verblijfsrechtelijke redenen en er dus mogelijk sprake is van een schijnhuwelijk en dat er *in casu* een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te D. is dat uitdrukkelijk stelt dat er géén sprake is van een schijnhuwelijk, maar gaat eraan voorbij dat in arrest nr. 149 807 van de Raad van State van 4 oktober 2005, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, wordt benadrukt dat “de vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan wel degelijk een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist; dat het hierbij niet terzake doet of de Procureur des Konings verzoekers huwelijk al dan niet als een schijnhuwelijk bestempelt”. De Raad ziet dan ook niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, hoe de vaststelling dat er *in casu* geen sprake is van een schijnhuwelijk ertoe zou leiden dat de gehanteerde rechtspraak niet relevant is. Door erop te wijzen dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij sedert zij de gezinswoning verliet nog het vereiste minimum aan relatie met haar Belgische echtgenote had, dat aldus kan besloten worden dat zij sedert 26 maart 2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon en dat het verblijfsrecht daarom overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kan beëindigd worden. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

2.8. Met het feitelijk betoog dat zij op 8 maart 2021 naar Ghana is gereisd omdat zij de papieren in orde wou brengen om haar kinderen naar België te brengen, dat mevrouw N. hiervan op de hoogte was en zij hiermee akkoord was, dat haar vertrek wel aanleiding gaf tot spanningen in de relatie omtrent financiële besognes en dat mevrouw N. zelf nog op 25 maart 2021 een cm-attest heeft gescand en naar haar heeft doorgestuurd, hetgeen nodig was om hun visumaanvraag te doen, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat

de verzoekende partij niet aantoon dat zij, sedert zij de gezinswoning verliet, nog het vereiste minimum aan relatie had met haar Belgische echtgenote, dat kan besloten worden dat de verzoekende partij sedert 26 maart 2021 niet meer gezamenlijk is gevestigd met de referentiepersoon. Het loutere feit dat mevrouw N. op 25 maart 2021 een cm-attest heeft gescand en naar haar heeft doorgestuurd, bewijst op zichzelf nog niet dat de verzoekende partij op dat ogenblik nog een minimum aan relatie had met haar Belgische echtgenote. De verzoekende partij beperkt zich verder tot loutere beweringen, met name dat zij zich op dat ogenblik niet bewust was van enige huwelijks crisis, die er blijkbaar wel was in hoofde van haar echtgenote, dat er op dat ogenblik gewoon een huwelijksrelatie was tussen haar en haar echtgenote, dat zij niet voor mogelijk hield dat mevrouw N., op het ogenblik dat er een voorstel was tot ambtshalve schrapping, zou gezegd hebben dat zij de woning permanent zou hebben verlaten. De verzoekende partij stelt dat er gedurende de hele reis van 8 maart 2021 tot 12 juli 2021 geen vuiltje aan de lucht was, dat dit wordt aangetoond door het feit dat zij op dat ogenblik gewoon de huur betaalde voor de gezinswoning en het internet, maar laat na concreet toe te lichten waarom uit het doorbetalen van de huur voor de gezinswoning en het internet het bestaan van een minimum aan relatie met haar Belgische echtgenote zou blijken, zodat niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij niet aantoon dat zij sedert zij de gezinswoning verliet nog het vereiste minimum aan relatie met haar Belgische echtgenote had en aldus kan besloten worden dat zij sedert 26 maart 2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf lijkt aan te geven dat haar echtgenote voor wat haar betreft een huwelijks crisis beleefde en aangaf dat de verzoekende partij de woning permanent zou hebben verlaten, zodat, gelet op het feit dat het *in casu* gaat om een relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, niet kan blijken, bij gebrek aan het beogen van een minimum aan relatie door de echtgenote, dat er na haar vertrek uit de gezinswoning nog sprake was van een gezamenlijke vestiging. Het feit dat de verzoekende partij eventueel zelf wel nog een relatie beoogde en er voor haar geen vuiltje aan de lucht was en zij gewoon de huur betaalde voor de gezinswoning en het internet, doet geen afbreuk aan het feit dat haar echtgenote niet langer een relatie beoogde na haar vertrek uit de gezinswoning, waardoor er vanaf dat ogenblik aldus niet langer sprake kan zijn van een minimum aan relatie. De verzoekende partij lijkt dit overigens te bevestigen waar zij stelt dat er gesteld zou kunnen worden dat er geen sprake meer is van een minimale relatie op het ogenblik dat haar echtgenote kleur bekent en haar de toegang tot de woning ontzegt. Het loutere feit dat de intenties van haar echtgenote aan de verzoekende partij pas kenbaar worden gemaakt bij haar terugkomst, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet aantoon dat zij sedert zij de gezinswoning verliet nog het vereiste minimum aan relatie met haar Belgische echtgenote had en dat zij aldus sedert 26 maart 2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat er tussen 3 april 2018, de datum van het huwelijk, en 12 juli 2021, dat datum van haar terugkeer waarbij haar echtgenote haar niet meer toeliet in de woning, wel degelijk een minimum aan relatie was en dus ook een gezamenlijke vestiging.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de gezamenlijke vestiging langer dan drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

2.9. Met voorgaand betoog slaagt de verzoekende partij er aldus niet in om de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat zij sedert 26 maart 2021 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon en dat daarom haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet beëindigd kan worden, te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.10. De verzoekende partij stelt tot slot dat zij ook werknemer is bij nv B.B. en dan ook over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dat zij eveneens een ziektekostenverzekering heeft die alle risico's dekt en dat zij dan ook voldoet aan het geval voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij voornoemd betoog waaruit blijkt dat zij meent te voldoen aan de vereisten van het bepaalde in 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met name *“werknemer of zelfstandige (...) zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden (...) beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet”*. Zoals blijkt uit het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er immers niet in om de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de

Vreemdelingenwet, dat het huwelijk werd afgesloten op 3 april 2018, dat zij op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging indiende, dat het koppel niet meer feitelijk samenwoont sedert 8 maart 2021, datum waarop de verzoekende partij naar Ghana vertrok (cf. vliegtuigboekingen), dat op 26 maart 2021 het voorstel werd gedaan om haar ambtshalve te schrappen, dat er dan ook gesteld kan worden dat er geen gezinscel meer is sindsdien en dat het redelijk is te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, dat zij dus geenszins “3 gehuwd” (lees: 3 jaar gezamenlijk gevestigd) zijn geweest, dat de gezinshereniging achterhaald blijkt te zijn en dat het einde van de relatie bovendien nergens wordt betwist, te weerleggen of te ontkrachten. Door louter het tegendeel te beweren en stellen dat zij voldoet aan het geval voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, maakt de verzoekende partij dit immers geenszins concreet aannemelijk. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven “*Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.*” niet. Zij toont aldus geenszins aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet voldoet. De eventuele vaststelling dat de verzoekende partij voldoet aan de cumulatieve voorwaarde vermeld in artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wat overigens door de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins wordt betwist, kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing, daar in onderhavig geval niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat is voldaan aan de uitzonderingsgrond vermeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of één van de overige uitzonderingsgronden vermeld in artikel 42quater, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.11. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan beroepen, dat het verblijfsrecht niet kan worden beëindigd op grond van voornoemd artikel of dat dit artikel niet kan worden toegepast.

2.12. Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER